

**Ομιλία του κ. Ιωάννη Γιώρα,
προέδρου της Κοινότητας Μεσημερίου Έδεσσας,
στο Μνημόσυνο των Μακεδονομάχων και
των Μαρτύρων της 2ας Φεβρουαρίου 1905,
στην Εκκλησία των Αγίων Αναργύρων Μεσημερίου,
την Κυριακή 1^η Φεβρουαρίου 2026.**

**Αγαπητοί συγχωριανοί,
Σεβαστέ μας πατέρα,
Αξιότιμοι βουλευτές,
Διευθυντά της Αστυνομίας Νομού Πέλλας,
Διοικητά της Μερarchίας Έδεσσας,
Διοικητά της Πυροσβεστικής Έδεσσας,
Αγαπητοί δάσκαλοι και εκπαιδευτικοί,
Αδελφοί και αδελφές της πίστεως και της πατρίδος,**

**Σήμερα, μέσα στον οίκο του Θεού, όπου το φως των κεριών
συναντά τα δάκρυα της μνήμης, στεκόμαστε με κατάνυξη και δέος
για να τιμήσουμε τους Μακεδονομάχους του Μεσημερίου μας και
τους αθώους μάρτυρες του χωριού μας, που θυσιάστηκαν την 2α**

Φεβρουαρίου 1905, ημέρα της Ιερής Γιορτής της Υπαπαντής του Κυρίου.

Εκείνες τις άγιες ημέρες, από την 1η Φεβρουαρίου, εορτή του Αγίου Τρύφωνος, οι συγχωριανοί μας είχαν μεταβεί στο γειτονικό χωριό Φλαμουριά, ζώντας με πίστη και ευλάβεια το πνεύμα των ημερών. Την επομένη, 2α Φεβρουαρίου 1905, αφού προσκύνησαν με κατάνυξη την Ιερή Εορτή της Υπαπαντής του Κυρίου, ξεκίνησαν ειρηνικά την επιστροφή τους προς το Μεσημέρι.

Πήγαν με πίστη, με ευλάβεια, με καθαρές καρδιές – όπως κάνουν οι γνήσιοι χριστιανοί, παιδιά της Ορθοδοξίας, που εμπιστεύονται τον Θεό και τον Πατριάρχη τους.

Στο γυρισμό τους, όμως, αυτοί οι άοπλοι άνθρωποι, αυτοί οι απλοί χριστιανοί που μόλις είχαν κοινωνήσει τη χάρη της γιορτής, έπεσαν σε ενέδρα κομιτατζήδων. Μία ενέδρα άνανδρη, ύπουλη και βάρβαρη, που δεν χτυπούσε οπλισμένους πολεμιστές, αλλά άκακους προσκυνητές.

Και ο τόπος εκεί, μεταξύ Μεσημερίου και Φλαμουριάς, αγιάστηκε με το αίμα τους και έγινε ιερή γη, μάρτυρες της ελληνικής πίστης και της μακεδονικής καρδιάς που δεν υποτάχθηκε ποτέ.

Εκεί γράφτηκε μια από τις πιο πικρές, αλλά και πιο ιερές σελίδες της ιστορίας μας.

Οι δολοφονημένοι ήταν:

Ο ιερέας του Μεσημερίου, Παπαστογιάννης,

ο ποιμένας της ενορίας μας,

ο πατέρας που κρατούσε τον Σταυρό και ευλογούσε το ποίμνιό του.

Ο Στέργιος Γιαννάκης

Ο Κωνσταντίνος Ζαφειρίου

Ο Αθανάσιος Τρύπιος

Ο Τρύφων Θωμάς

Ο Νικόλαος Μποζίνης

Και ο Κωνσταντίνος Κίτσος, από τη Φλαμουριά, που έμεινε για πάντα αδελφός δικός μας, ενωμένος με το αίμα του με το Μεσημέρι, σύμβολο της ελληνικής αδελφότητας και της μακεδονικής τιμής.

Αυτοί οι άνθρωποι δεν ήταν στρατιώτες. Δεν ήταν αντάρτες. Ήταν άοπλοι πολίτες που γύριζαν από μια χριστιανική πανήγυρη. Και όμως πλήρωσαν με τη ζωή τους το ότι ήταν Έλληνες και Μακεδόνες, παιδιά του Θεού και της Πατρίδας.

Η θυσία τους δεν είναι ένα απλό επεισόδιο του παρελθόντος. Είναι ματωμένη παρακαταθήκη, είναι φλόγα που καίει μέσα στη μνήμη του τόπου μας. Είναι απόδειξη του τι πέρασε η Μακεδονία για να μείνει ελληνική, ορθόδοξη και αλύτρωτη, για να μείνει όρθια, για να μείνει ελεύθερη.

Και οι Μακεδονομάχοι του χωριού μας, βλέποντας αυτό το άδικο αίμα να χύνεται, δεν δείλιασαν· αντίθετα, φούντωσαν από αποφασιστικότητα και πίστη στον Θεό και στην Ελλάδα.

Η θυσία αυτών των αθώων αδελφών μας έγινε το λάδι στη φλόγα του αγώνα.

Έγινε φάρος που οδηγούσε τα σώματα των αγωνιστών, έγινε ψίθυρος στα σκοτεινά μονοπάτια των βουνών, όπου πολεμούσαν για την ελευθερία, για τη Μακεδονία μας, για την Ορθοδοξία και για την Ελλάδα.

Η Μακεδονία άντεξε, γιατί είχε τέτοιους ανθρώπους.

Ανθρώπους που δεν αρνήθηκαν την πίστη τους.

Ανθρώπους που δεν απαρνήθηκαν την ταυτότητά τους.

Ανθρώπους που προτίμησαν να πέσουν παρά να προσκυνήσουν.

Και σήμερα, εμείς, οι απόγονοί τους, έχουμε χρέος:

Να μην ξεχάσουμε ποτέ.

Να μιλήσουμε στα παιδιά μας για την 2α Φεβρουαρίου 1905.

Να μνημονεύουμε τα ονόματά τους.

Να θυμόμαστε πως η ελευθερία αυτού του τόπου δεν μας χαρίστηκε — κερδήθηκε, ποτίστηκε, αγιάστηκε με το αίμα και την πίστη των προγόνων μας.

Και σήμερα, στον αιώνα μας, παρά τις δυσκολίες, παρά τις προκλήσεις, παρά τις φωνές που συχνά προσπαθούν να διαστρεβλώσουν την ιστορία, η Μακεδονία παραμένει και θα παραμείνει για πάντα ελληνική, ορθόδοξη και αλύτρωτη.

Όσο υπάρχει πίστη, όσο υπάρχει μνήμη, όσο υπάρχουν άνθρωποι που γνωρίζουν την αλήθεια και την υπερασπίζονται, κανείς δεν μπορεί να αλλάξει αυτό που ο Θεός, η Ιστορία και το αίμα των προγόνων μας καθαγίασαν.

Η Μακεδονία, η γη του Απόστολου Παύλου, των αγίων και των ηρώων, είναι ελληνική όχι επειδή το λέμε, αλλά επειδή οι πρόγονοί μας το απέδειξαν με τη ζωή και τον θάνατό τους.

Αιωνία η μνήμη των Μακεδονομάχων του Μεσημερίου.

Αιωνία η μνήμη των αθώων μαρτύρων της 2ας Φεβ. 1905.

Αιωνία η μνήμη όλων όσοι κράτησαν την πίστη, την πατρίδα και τη Μακεδονία μας όρθια και ελληνική.

Αιωνία τους η μνήμη.

Και ας είναι η μνήμη τους φως, οδηγός και ευλογία για τις επόμενες γενιές, για την Ελλάδα, για την Ορθοδοξία και για την Μακεδονία μας.

Ευχαριστώ.